

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **оптужени Пане Булат са браниоцем, адвокатом Предрагом Марићем,**
- **оптужени Раде Вранешевић, са браниоцем, адвокатом Николом Симићем, по заменичком пуномоћју у списима предмета,**
- **оштећени Алберт Михалић, оштећени Златко Манце и сведок Петар Габрић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес ЈЕ ЈАВАН.

Главни претрес почиње у 9 часова и 57 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

Сведоци Златко Манце и Петар Габрић су упућени на место где ће сачекати док не буду позвани, а приступа се саслушању сведока – оштећеног Алберта Михалића.

СВЕДОК АЛБЕРТ МИХАЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Михалићу.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци, од оца Ивана, да ли је тако?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Графички инжењер, по занимању?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса, Ваша адреса?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Левкушје 5, Озаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Левкушје 5, како место?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Левкушје 5, Озаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козар?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Озаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Озаљ, добро.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Озаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише нешто Махично, шта је то?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Добро, то је пошта, Махично 47 1286, то је поштански број, зато што је то карловачка пошта, а Озаљ, рубно је подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у Банском Ковачевцу, година рођења?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: 1946.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са оптуженима Панетом Булатом и Радетом Вранешевићем нисте у сродству, нисте у завади?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Ништа.

Сведок – оштећени Алберт Михалић, са личним подацима као на записнику о саслушању сведока Жупанијског суда у Карловцу од 13. децембра 2000. године, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Михалићу, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту нека столица да Ви седнете?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће лакше и боље ћемо Вас чути и мало тај микрофон да се спусти. Овде пред овим судом се води поступак против двојице оптужених, Панета Булата и Радета Вранешевића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а предмет оптужбе је убиство шест цивила хрватске националности у месту Бански Ковачевац, март месец 1992. године. Према подацима овде у списима и оно раније што сте изјављивали суду у Карловцу 13. децембра 2000. године, Ви сте син Михалић Кате, једне од ових жртава.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричаћете суду све што је Вама у вези тога познато, у вези страдања Ваше мајке и уопште ових других цивила који су тада били на том простору.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Могу почети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Па, гледајте, ја у бити у томе свему скупа знам мало, најмање о томе, директно о том чину, само знам да је моја мајка и остали ови цивили који су ту наведени, су остали након 04.10.1991. године. Ја сам својој мајци путем Црвеног крижа слао и пакет у којем је било разних тих потребштина које су биле, међутим, тај пакет је дуго био тамо и након неколико месеци се вратио готово изломљен, претрган и тако даље и онда сам ја знао да практички више нема то тамо, практички њих живих, јел. И након 1995. године, када сам ја дошао први пут тамо у село, више никога од тих људи није било тамо. То је оно што ја знам. Иза тога је била нека претрага, о том бунару, где је то било. Тај бунар је непосредно до моје родне куће, нема тридесет метара, двадесет метара, јел, само споредним путем, тако да не знам шта да кажем. Ја само молим часни суд да све предузме да починитеље тога злочина казни по закону и оно што мене као особу, сина од покојне Кате Михалић највише смета и емоционално потреса, а то је да се пронађу посмртни остаци тих жртава, односно тако и моје мајке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ова друга лица, Михалић Грга, Михалић Бара, Крупић Вероника, Лесар Мара, Ђерек Мара, да ли и њихова тела исто нису пронађена као и Ваше мајке?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, када сте, Ви сте подносили предлог за проглашење несталог лица за умрло.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вашу мајку и суд у Хрватској је донео правноснажно решење.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У узет је као датум смрти 22.03.1991. године.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то у том предлогу и навели тај дан.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јер је то и било у том периоду, између, негде тог 20.-ог и 23.-ег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, како сте дошли Ви до тог сазнања да је тада у том периоду било?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Како сам дошао? Ја сам, прочитао записник, значи тај злочин је био и за тадашњу полицију такозване Републике Српске Крајине злочин, па су и они то истраживали и ја сам то, овај, прочитао код полиције, још није било ни на суду, овај, прочитао сам тај записник и из тога записника ја то знам и никако другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ту оквирно, у том периоду?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не оквирно, то је доста темељито истражено, знате, није то ништа безвезе тражено, колико ја могу овако као несудски човек, али доста је то темељито истражено и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, тамо у том, када сте тамо у Хрватској давали у том поступку ванпарничном, проглашењу несталог лица за умрло, помињали сте нешто, неке контакте са хрватском војском на пределу Шишљевића па су они јављали да овамо има цивила, да се виде до тог датума.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Гледајте, ту су били та хрватска војска, ја сам био у то време председник општине Озља и јасно да сам онда и долазио и тамо у обилазак војске и то је једна кућа, непосредно на обали Купе и то има, па зрачне линије ја не знам колико, углавном се може видети, јер је узбрдица и тих четворо, четворо њих је низ ту узбрдицу ишло, у црнини су то биле. Жене се виђало, рецимо, са далекозором се то без икаквог проблема могло видети да су оне долазиле. Ја претпостављам да су они њих навечер одводили у једну кућу у средини Банског Ковачевца, то су ти засеок Ђереки и онда су их преко дана пуштали својим кућама да иду ко је шта имао хранити, јер је то село, нормално, јел и иза тога више датума тога није било. И до тада није било ни минирања кућа тамо, знате, то се исто све види. Ја заправо сам могао доћи до тога, до куће, то је брат је мој ишао, ја нисам, овај, на четиристо метара је ту зрачне линије, само од Купе, а он се прикрадао и тако. Ја нисам, ја сам дошао ту до војске и ту сам са далекозором, али да ли сам тај дан видео или нисам, једанпут сам само ја видео, а он је, исто тако он је радио у Загребу у то време и он је долазио викендом тамо у Шишљевић и онда је ту, то је преко Купе, јел и он је то проматрао и то је то. Друго заиста ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, виђали су те неке четири жене да иду отприлике, спуштале и спавале на истом месту?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Оне су се спуштале, јер је то, где је то место злочина и где је моја и родна, како бих рекао кућа, су Михалићи засеоци, засеок и то је низбрдица и то је било чисто у то време, тако да се то видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово двоје, Грга Михалић и његова жена?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Она је ту, она је ту, Грга Михалић и Бара су суседи, како бих Вам рекао, не знам колико је то, јако, нема ближег од тога, јел

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, тамо на том подручју је било још неких лица која су преживела, па су после, Ви сте имали неке контакте са њима, нека Шикић Бара, Миловац Мара и тако даље?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Са Миловац Маром нисам контактирао никада, са том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шикић Баром.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Шикић Баром, да, то је једна једина била у том делу села, ја сам дошао код ње и питао сам да ли она шта зна и тако даље. Она мени ништа није конкретно рекла, разноврзне приче, да су, не знам, тела бачена у Купу, да су запаљена, да је ово, сваки пут ми је другачије нешто рекла, да је и она сама рекла да је она сама била у неколико наврата, овај, већ као за некакво погубљење, међутим, сваки пут се извукла, јер ипак је тај део села где је била та Шикићка, је држала нека друга постројба, ја не знам ни како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то удаљеније од дела села где су били Ваша мајка и остали?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, не, то је, точно је тај некакав поток Слатињак који је практично на пола поделио село. Село је негде око километар и нешто дужине, јел и на том делу села имала је постројба, не знам откуда, а ови су били из Славског Поља, за то знам, јел у овом делу где је моја мама била и где се то заправо и догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, овде сте помињали када сте саслушани у Карловцу, да сте чули да су они поубијани, ових шесторо и да су бачени у бунар?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, то сам чуо, да. То сам чуо нешто, не, то није за бунар није рекла та, него сам то из тог записника прочитао, јер сам записник ја пре прочитао, него је то до суда дошло, када је било у фази истраге на полицији, још прикупљање података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оном првом периоду када сте дошли до тих података?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Када сам дошао, тада сам то, ето, колико сам ја могао запамтити из тога, мени су та презимена и позната, јер сам тамо и рођен и тако, али никога ја од њих практички нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, тамо је било још неких људи који су, њихова тела су пронађена?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, било је, мислим да се зове тај Паулић Мијо, његово је нађено негде у дворишту, покопано тијело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неки Манце Иван, Ђерек Ката?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Манце Иван, али тај Манце Иван је наводно, он је умро, али као претучен и тако даље, али је умро ипак као природном смрћу, тако сам ја чуо од тих људи тамо. Ја не знам ни сам кога све нисам питао тамо, знате и онда када сам видео да ми сваки то своју верзију мало и скреће, онда сам видео да ја ту ништа не могу, јел, направити. То је било, да, тај Манце Иван и мислим да је тада, то ми је исто неко причао, не знам више тко ни шта, да је и моја мама била као на сахрани од тог Ивана Манце. То је, пак тај био у овом другом делу села, јел, где је одговорност била неке друге постројбе војне те, паравојне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да су они убијени раније, ови, када је Ваша мајка и била на сахрани?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не у овом периоду?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, то је морало бити раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неких питања за сведока, чланови већа?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Када сте Ви последњи пут имали комуникацију са мајком, телефонску?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Па, једно десет или петнаест дана, не могу Вам рећи прецизно, пре тог 04.10.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То је последњи пут било?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да и ја сам тада хтео још са њом, међутим, она је рекла да ће она овај остати тамо, да су они разговарали, на концу мој брат је ожењен тамо из суседног села Пркос и била је његова та пуница тамо и то су као пријатељице и то, тако да она вјероватно или није, ја мислим да је, јер је кофер пренео братић мој када је ишао скелом у Шишљевић преко Купе, и рекао је да ће се као други пут још вратити, међутим, више није, скела је била погођена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је имала фиксни телефон у кући, мајка?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, уопште телефона није имала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Није било?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, не, телефон није имала, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је било телефона?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, телефоном ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У селу, значи, није их било уопште?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Није било уопште, био је некакав војни телефон у школи у Пркосу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А колико често сте после те пакете слали? Кажете, један Вам се вратио поломљен.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Ја мислим да сам једно два пакета послао, знате и онда сам ја тада када више ово нисам добио и ништа више није било ни тих трагова да ли некога тамо има или нема, почеле су се куће минирати и тако, ја сам онда захтевао од Међународног црвеног крижа и оно био је УНПРОФОР тамо да идем ја видети шта то је тамо. Онда су ми рекли, па Ви мене обуците како Ви хоћете, како ви идете, тако идем и ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И није могло?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, али нису дозволили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте покушавали новац да шаљете?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, новац нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Није могло?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, новац не, нису ни рекли, они су рекли да могу послати сол, шећер, уље и свеће и тако то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање. Да ли Вам је познато, да ли је Ваша мајка у кући где је живела, имала нешто од вредних ствари, новца, злата или тако неких других вреднијих ствари?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Па, имала је комплетно кућу катницу намештену, оно, чак нису ни биле отпаковане неке ствари, столице и неки делови намештаја. Имала је то и имала је, па ја не знам колико је могла имати, пар тисућа марака је имала оно за своје потребе што је имала и друго ништа, кокоши.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, накит неки или злато, нешто?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, али златнине не знам, није то, нема никакве посебне златнине, али је ово све било намештено, све врло модерно и овај, оно све што знате колико је имала, домаћинство је имало трактор и све живе прикључке од приколице и тако даље, то је имала и она је мислила, обзиром на њене године, овај, тако да је нико неће дирати, јел, она је чувала своју кућу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања даље, има ли? Изволите. Преко суда само питања.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Молио бих господина, да ли је упознат о имовном стању од када није му мајка примала пакет, како се хранила?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Па, то нажалост нисам знао, него ми је чак рекао један, ја сада више не знам ни презиме, господин из Сјеничка а иначе Раде, радио је у «Кику», некадашњем у Карловцу и скупа смо били у резерви, овај и били смо јако добри и онда је рекао да им је жао за ту као моју мајку, да је и она као пекла крух некој војсци тамо или некоме. Ја то не знам, ја то нисам ни видео ни чуо ни ништа и не знам како се хранила. Она је, када је то било, када сам ја био десетак, петнаест дана пре 04.10.1991., имала је са хектара пшеницу спремљену, јел, нико јој једног зрна није однео никуда, јер тамо је то било код ње је остало, те кокоши и једну краву, ништа што се тиче, а како се она прехрањивала, шта ја знам како се прехрањивала.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да ли сте чули ако сте долазили ово после тих дејстава, да ли сте чули од људи да је војска хранила Вашу мајку и ове остале који су настрадали?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Нисам чуо ништа.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Нисте чули?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Нисам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Једно сугестивно питање ћу казати господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Недозвољено је.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А Вама ћу рећи, а Ви процените.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Недозвољена су сугестивна питања.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Добро, у реду. Господине, да ли би могли Ваше ствари препознати које су нестале из куће Ваше мајке?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Бих, зашто не бих, само где, како ћу их препознати, када је и кућа срушена.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја бих волео када би у то Славско Поље од тих људи који су Вам рекли то све, да навратите у њихове куће па би, верујем, нашли те све ствари, па би Вам биле јасније многе ствари. Толико за сада имам да кажем. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, уопште ти људи и тај Грга Михалић и његова жена Бара и ови остали, ови други, шест цивила укупно, да ли су били имућни они?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Нарочито је био имућан тај Грга, он је био имућан, а мама није била имућна, колико смо ми дали. Она је била имућна по томе, што је нас било шесторо деце, нас смо четири брата и две сестре. Нормално, две сестре у Немачкој су живеле и живе и данас и брат који је тамо тако, јел, привремено, а оне су за стално у Немачкој,

тако да је, а тај Грга исто има једног јединог сина у Немачкој и тај је био заиста богат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу имућан, да је имао новца, да ли је имао некретнине?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Сада ћу Вам рећи, он је имао свашта, имао је и млин свој који је био баш надхват мештанима села Пркос, јер је он ту на том делу направио тај млин, још ја када сам био као клинац, он је тамо да би био њима, приближио уствари млин, да не возе к њему, него да тамо пре и тако и пошто му је тако син у Немачкој, имао је пуно блага и то. Мислим, када кажем благо, не мислим на сребро, злато, него мислим на стоку, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, помињали сте у Карловцу да је нека Државна комисија Хрватске излазила тамо, да је била код тог бунара неког, да су проналазили неке остатке нечега?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, то је, била је некаква специјална постројба полиције, они су улазили у бунар и нашли су остатке само косе и некакве одеће, али ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то бунар неког Златка Михалића?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јесте, то је прва кућа до моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До куће Ваше мајке?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, уопште та комуникација са тим људима, са тим цивилима тамо, да ли је имао неко мобилни телефон или било шта или нико није имао никакав, ни фиксни ни ништа?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Ови који су остали нису имали ни фиксни ни мобилни, а ови који су се снашли и побегли на време, ти су имали и телефоне и све, али тамо баш нико није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када кажете та комисија која, не комисија, него кажете, Ви сте ступили у контакт са некаквом полицијом и видели тај записник, када сте Ви то ступили у контакт са полицијом? Да ли је то била полиција станице Сјеничак или нека друга полиција?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: То је била хрватска полиција која је то, тај записник оригинални имала, негде су га нашли у Војнићу, ја не знам откуд је, није то била никаква полиција, где бих ја њих пронашао, када ја нисам контактирао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него сте нешто помињали нека полиција Српске Крајине, па су и они то истраживали, кажете?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Да, као што сам и данас то исто рекао, да они су то истраживали, за њих је то био злочин и чак ја мислим да су била два, два разна нека датума, колико се ја сећам, то прочитао. Пазите,

то је брдо података, тамо су имена и тих који су били у постројби Славског Поља и шта ја знам ко све није, ја то не знам више, није ми то било више у рукама. Ја сам то тај пут прочитао и то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да кажете што Вас суд није питао?

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Па, немам ништа, ја сам све рекао.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Могу ја једну примедбу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Господин је казао само једну неистину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо Вас.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Телефонске линије су радиле све до Пркоса и могу да наведем, господин из Другог светског рата, Роквић се презива, имао је он телефон, имала је доле Зорка у дну, уз саму Купу у Пркосу телефон, мислим да децу има у Загребу, не знам презиме, јер то ћете се Ви сигурно сетити, телефонска линија је радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам питала за ових шест људи који су предмет оптужбе.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А за ових шест, опросите, али ја ћу казати и то је свега триста до четиристо метара разлика у удаљености, а испод куће баш од господина, тече Купа, уз саму, овако је брдо и нема, ја не знам да ли има педесет метара до Купе на томе месту, што хоћу казати, а зрачне линије од његове куће, од господина, до те Зорке или до тог пуковника, сто метара има, којима је функционисао цели рат телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мене је нешто друго занимало, јер је један сведок помињао да је од неке бабе због мобилног телефона и тако даље. Зато сам и питала ово везано за телефон.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете. Господине Михалићу, можете да останете да седнете у публику или можете и да идете ако желите.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Ја бих само ако смем још питати, да ли је то господин ПАНЕ Булат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок АЛБЕРТ МИХАЛИЋ: Јер претпостављам, ја сам видео у том досијеу слику од господина. Ја сам тада се нашао па сам рекао, да нема тридесетпет кила са креветом заједно, али нисам пуно погрешо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Господине, још само нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више шта да се обраћате сведоку.

Сведок-оштећени ЗЛАТКО МАНЦЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Манце.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца, реците ми?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Јосипа, шта сте Ви по занимању?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Надзорник техничких исправности моторних возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми година рођења и место рођења?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: 12.12.1959. место Карловац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса Вашег пребивалишта?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Башчинска цеста 37-б, Карловац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком сродству са овде оптуженима Пане Булат, Раде Вранешевић?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Не, ништа, никада их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок-оштећени Златко Манце, од оца Јосипа, по занимању надзорник техничке исправности моторних возила, рођен 12.12.1959. године у Карловцу, са пребивалиштем у Карловцу, Башчинска цеста 37-б, са оптуженима није у сродству, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу и пре него што кренете да дајете исказ, прочитаћете тај текст заклетве испред Вас.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Заклињем се, само мало, молим Вас, заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против оптужених Панета Булата и Радета Вранешевића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је

убиство шест цивила хрватске националности у месту Бански Ковачевац, марта месеца 1992. године. Испричаћете суду шта је Вама у вези тог догађаја познато, где сте се Ви тада налазили. Овде је у Хрватској у суду у Карловцу саслушана Ваша мајка Анка Манце, а Ви сте.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Син Анке Манце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син, односно унук од?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Веронике Крупић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада реците, Ваша мајка је болесна, у болници на Рабу?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Болесна, да у болници је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И није могла да дође?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Није могла доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричаћете Ви, каква Ви имате сазнања у вези ових догађаја.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Па, гледајте, ко је то учинио? Немам никаквих сазнања, јер, гледајте, ми смо били протерани 04.10. преко Купе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991. године?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, а ја и мој братић Златко Крупић, исто унук од покојне Веронике, ми смо били тада у зенги, у хрватској војсци, тако да ми нисмо могли, били смо на терену горе на Турњу, једноставно када смо чули да она није хтела ићи са овим другим који су прешли, више нисмо могли преко Купе, већ је било све готово и они су остали, они су тамо остали и по причама које сам после чуо, јер Ковачевац је био после подељен на, као две зоне, од тог Слатњака ова је била под Пркосом, а када, гледајте како тече Слатњак, десна под Пркосом, а лева је била под Сјеничаком и овде ови који су били под Сјеничком, ту је остало троје људи старијих који су остали живи. После рата, после «Олује» су остали живи па су нам причали. Тих првих дана када је било, то се ишло по кућама и пошто није струје било, па су чистили те шкриње, бацали то месо и стоке је било, «море» је остало стоке и то су ти старији људи су се о томе бринули. После тога шта је било више, онда када су их поделили, више ови људи нису знали што је било са овима који су пали под Пркос. И једино, ако су чули после да су их поубијали. Ево, то је све што ја знам. Ја једино овде имам, ако Вам могу ово дати, један списак људи са Пркоса који верујем да нешто знају о томе како се то точно догодило, па ако би хтели да их испитају хрватске власти или да их Ви зовете. Ево, то је то све. Ја једноставно друго немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да погледам тај списак.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Ја једноставно друго, ја не могу рећи ништа, када нисмо били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, имате ли сазнање како је страдала та Ваша бака?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Наводно да је тај господин Булат их сабрао и потукао и бацио у бунар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Шесторо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то ова лица, Михалић Грга, Михалић Бара?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Бара, Бара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крупић Вероника?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, да. Овај Михалић Грга ми је ујак, Бара ми је ујна, Вероника ми је бака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лесар Мара?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Михалић Ката?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, то је од господина Мате мама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ђерек Мара?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: И Ђерек Мара, да, то је од Ђерек Јосипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Грга је ујак Вашој мајци, да ли је тако, Михалић Грга?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Не, он је брат од моје баке, да, да, ујак, да, да, јесте, а и ја га зовем ујак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, од кога Ви добијате та сазнања да су те неке ноћи они ту побијени, да је то нешто господин Булат и то што спомињете сада?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Па, гледајте, ми смо мало, ми смо мало особну истрагу провели, знате, али до неких конкретних сазнања нисмо дошли, тако да, јер како се овај инспектор зове, из Карловца, господин Хорват, инспектор који се бави тим, он ми је особно та имена дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи то су сазнања од инспектора.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, да, да, јер смо ми ишли у Карловац исто смо позвани, па смо тамо разговарали о томе. Ја Вам не могу рећи ни је ни није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, када се то десило?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Па, негде између 19.-ог и 23.-ег, 24.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Трећег месеца 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је Ваша мајка или Ви, да ли сте били у контакту са Вашом бабом Вероником?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Како би били, није било тада још ништа, тада још ни УНПРОФОР-а није било, није било ништа. Једноставно,

Црвени криж је био, преко њега смо ми покушавали на све могуће начине, нисмо могли ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, какво је имовно стање било и Ваше бабе и тог Вашег по мајци ујака, Грге?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Гледајте, тамо је било у Ковачевцу 108 кућа, а из тих 108 кућа 100 је било у Немачкој сви по двоје. Онда знате сами како је било, да је било имовинско стање код свих добро. Ја не знам да ли је било десет кућа у Ковачевцу које нису имале два трактора и комплетне прикључке за пољопривреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао тај Ваш ујак по мајци, тај Грга, да ли је имао неке новчане износе или нешто да се причало да је имао неки новац?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Па, нешто сам чуо да је био дошао, он је продао теле наводно. То су исто приче, ја то не знам, да је продао теле у Сјеничку и да се хвалио, не знам, да има пет, шест тисућа марака у то време. Е сада, колико ту има истине, ја не стојим иза тога, јер то је све рекла-казала, ово је суд, ја не могу

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, овај списак неких људи који сте доставили, ови људи нису били у Банском Ковачевцу?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Они су били у Пркосу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пркосу?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, у Банском Ковачевцу нико више није био када су ових шесторо убијени, нитко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте са тим људима разговарали. Одакле њима неких сазнања везано за догађај, ако нису били у Банском Ковачевцу?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Шуте као заливени, ама Бански Ковачевац и Пркос су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте близу, али одакле, каква су то њихова сазнања да би их сада суд звао? Ако је то прича рекла-казала, онда.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Слушајте, могу Вам нешто рећи, извините?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Окрените други лист. Кораћ Анђа, гостионица, видите где пише, гарантирам 500% да она зна сигурно нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви са њом разговарали?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Јесам, неће ме ни гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће да Вам каже?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта мислите да ће да дође овде на суд и да каже?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Не, ја сам Вам само то дао ако можете приложити спису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било ко, пошто сте овде дали тај списак тих људи, да ли било ко од њих зна нешто конкретно, да је нешто видео?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Требали би знати, видите, овај први Ђуро Добрић, он је био и овај Бастајић Милош, они су заповедници били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега заповедници?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: А шта ја знам, оно како се, како се зове она њихова цивилна заштита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: У Пркосу. И Ковачевац и Пркос то спада једно под друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви са тим човеком разговарали, да он има нека сазнања, не оно кроз причу, прича се ово, него да има нека непосредна сазнања, да је тог дана или те ноћи када се то десило, да је?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Они нитко не знају ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сада са овим списком, ја да их позовем, они ће исто суду рећи да не знају ништа.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Знам, ја сам тога свестан. Ја једино овде имам слике неке које, па Вам могу то оставити ако немате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега слике?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Ево госпoде које су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су то слике, чега?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Свих ових који су били у Ковачевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војника?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Војника, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Ево ако хоћете, ја ћу Вам то оставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта овај списак војника значи?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Па, ако некога препознате ту или се може некако препознати од свих њих, ја верујем да би нетко требао нешто рећи јер знају. И да Вам још нешто кажем, сада то што се догодило, догодило се. Ја бих господина окривљеног молио да нам каже само, где су тела, да их можемо достојно покопати и свеће запалити. Ништа друго, сада што је је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви имали неких сазнања да су они негде бачени у неки бунар?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Јесмо и била је ексхумација на два места и није ништа нађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неки бунар нешто?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Да, да, бунар је исто чишћен и затрпан, господин Златко Михалић га је, одмах смо возили земљу и затрпали, полупали и затрпали. Али пре били су ови из, спеолози су били унутра и чистили и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Златко Михалић је власник тог бунара?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Он је власник куће и то је у сред дворишта, бунар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту нађени неки трагови, нечега?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Нешто мало је неке, не знам рубац или неки комад робе је нађен и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неких питања? Изволите.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја сам оптужени број један. Казаћу Вам, господине, ту ноћ када се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булат, преко суда постављајте ако имате питања за сведока. Сада Ви да причате неку причу која, да ли имате питања за сведока-оштећеног?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: За све што се догодило, људи који су Вам причали, да Вам не буде тешко господине, отидите код њих, прегледајте им у кући ствари и знаћете много више за цели случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булат, то нису питања, то су неки савети за оштећеног. Да ли имате неко питање за њега или евентуално неку примедбу на ово што је он причао?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Немам никакву примедбу, него хтео сам само човеку помоћи, да дође до онога што тражи, али не могу му ни ја помоћи. Ја бих волео да могу помоћи обадвојици њих, али не могу, али могу помоћи управо људи који су Вас послали вамо, јер знају све, управо људи који су Вас послали и који су дали исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако немате питања, немате примедби, можете да седнете позади.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А једино могу само једно да кажем: Вашим родитељима и свима осталим који су били тада, ја сам им обезбедио храну што ми је дозволио командант бригаде Миле Новаковић. Ако мени не верујете, питајте, а ја сам ту вечер прошао без оружја, а ја сам окривљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булат, не морате Ви оштећеном да причате Вашу одбрану.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не можете Ви да причате овде шта Вама падне напамет. Имате право на питање и имате право на примедбе. Можете господине, да ли имате још нешто да кажете?

Сведок ЗЛАТКО МАНЦЕ: Па, немам, што имам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да седнете позади, а сведок Петар Габрић нека приступи.

СВЕДОК ПЕТАР ГАБРИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Габрићу.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Игњације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Игњација.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Квалифицирани има месар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Месар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању месар, са станом у?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Мали Мокри Луг, Жикина 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малом Мокром Лугу, Жикина број?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30, година рођења и место рођења?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: 1957., Вргин Мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком сродству или у завади са оптуженима Панетом Булатом и Радетом Вранешевићем?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

Сведок Петар Габрић, од оца Игњација, по занимању квалификовани месар, са станом у Београду, Мали Мокри Луг, ул. Жикина бр.30, рођен 1957. године у Вргин Мосту, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Габрићу, пред овим судом се води поступак против оптужених Панета Булата и Радета Вранешевића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је убиство шест цивила хрватске националности у месту Бански Ковачевац марта месеца 1992. године. Испричајте нам, каква су Ваша сазнања о томе, којој јединици сте Ви припадали и у то време када се све то дешавало, где сте Ви били и тако даље?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Припадао сам јединици, ја не знам сада тачно име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, неће се чути, а после морамо тај транскрипт да прекуцавамо.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Припадао сам јединици вода Славско Поље, значи био сам у Другом одељењу и командир вода је тада био Миле Габрић, а командир чете је био Јово Малобабић, колико ја се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је био неки Милан Џакула и шта је он био?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Јесте, био је и Милан Џакула, да, он је био, он је био, он је био командир вода, али после Миле Габрића, да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То је што се тиче те структуре где сам се налазио, а значи био сам стациониран у том другом одељењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир одељења?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Командир одељења је био Ђуро Кривокућа. Он је после погинуо. Његов заменик је био Теша Лукач и тако, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам даље шта се то дешавало, да ли је била нека ноћ да се нешто десило, да је било неке пуцњаве, да сте нешто чули у вези тога?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Јесте, пуцњаву сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим гласније.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Пуцњаву сам чуо, значи чуо сам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били тада?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја сам тада значи пред тим био, спавао сам и пробудио ме је стражар Малобабић Миле и рекао је да су покупили цивиле и да се нешто догађа. У томе сам, спаковао сам се и обукао и у томе су се чули рафали, два или три. Ја мислим да су била три рафала и

после тога се чуло појединачно пуцање. Након тога сам видео командира, командира, мислим тада, у томе када је било то пуцање, видео сам командира Кривокућу да овај, виче на телефон, да псује и да као дозивао је команду да види шта се дешава и шта је у питању и није могао добити одговора. И онда на крају, овај, тога разговора, рекао је, «сада је све готово, сада»; псовао је јако, да не, овај то сада не понављам и углавном «сада сте нас и нас сте побили и све сте», каже, «уништили», тако је рекао Кривокућа и залупио је слушалицу и то је био тај моменат. Након тога, након тога свега, када сам сазнао шта се догодило и тако даље, овај, не знам, упао сам у једну, како да назовем, доживео сам један страشان шок и јако се слабо сећам те ноћи. Знам да сам ишао после на стражу и нисам дошао к себи дуго, дуго, да Вам кажем и уз помоћ породице и тако даље, зато што на мене је то јако сграшно деловало, не знам како коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, то што кажете, након тога што сам сазнао шта се догодило, испричајте суду, шта се то догодило, суд Вас је због тога звао.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, па, мислим, сазнао, сазнао сам да су цивили, да су цивили побијени, то сам сазнао, јер одмах, то је било то, када је командир рекао «сада је готово»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, реците нам шта сте сазнали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да су цивили побијени, да их више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико цивила?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Цивила било је шесторо људи, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их поби?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Видите, то не знам ко их је побио, али причало се да је тада дошао официр безбедности на то подручје и да су дошли и неки минери и тако даље, што ја нисам видео, нажалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који то официр безбедности је дошао?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: И то не знам, зато што су била двојица, јер био је официр безбедности, ја сам их и мењао, мислим и нисам их познавао лично, зато што ја нисам живео на том терену. Ја сам ту дошао, је ли, живео сам у Карловцу, дошао сам ту, пола људства, више од пола људства нисам познавао, овај, била су двојица официра, један је био Станко Чича, а један је био господин Булат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, ко је дошао ту?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Причало, мислим причало, причало се да су видели то вече Булата тамо. Сада, да ли је, ја га нисам видео ту вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми господине Габрићу, када чујете те, кажете прво рафалну, а после појединачну пуцњаву, да ли је тако?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви излазили из куће?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, после тога нисам, када је овај рекао командир, «сада је све готово», сада, псовао је и рекао, «сада сте завршили». После из приче са њим, сазнао сам да је десетак минута покушавао да добије овај команду и да сазна шта се догађа и шта је у питању, али се нико није јављао. Из којих разлога, не знам. Онда га је на тој вези и његов брат смиривао, јер су друга одељења била укључена у ту везу, да се смири и шта је, али међутим, он је стварно повишеним тоном викао и псовао и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се дешава та пуцњава, где се налази Буро Кривокућа? Да ли је он био у тој кући где сте Ви били смештени?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Он је, он је овај, да, за телефоном, оним пољским телефоном, на њему, прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То место где се десило, колико је удаљено од те куће у којој сте Ви били, Ваше одељење?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Место где се десило, па ја то сада не бих могао тачно проценити, али на, па има око, не знам да ли има сто метара, нема сто метара, можда има, можда нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви, ако нисте те ноћи, да ли суградан сте ишли до тог места или?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, нисам више залазио горе, једноставно, нисам могао, не, нисам уопште ишао. И када сам био на стражи, ту ноћ сам, не знам око колико сати, да ли око 11 или 1 сам ја био на стражи, нисам никуда се ни кретао. Сматрао сам, не знам, ја Вам то не могу објаснити како се то мени дојмило, али био сам, није ми се живело, једноставно, једноставно тако да кажем, зато што је за мене то било јако, јако и глупо и нељудски и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А око колико сати се то дешава?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То је био сумрак, сада не могу тачно навести време, али знам да је био мрак, то је било, оно предвечерје, не могу нагађати, не могу тачно знати, ако бих имао онај списак страже, онда би се донекле то оријентисало, мислим да негде око седам, осам сати, не могу тачно то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Ви после тога одлазите на стражу?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да, касније, овај, идем. Да ли је са мном ишао Мирко Малобабић или, мислим да је он био са мном на стражи, колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После те пуцњаве и свега тога, после ког времена од те пуцњаве Ви идете на стражу?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, да ли је још једна смена, па смо ми онда ишли, то не могу тачно рећи. Углавном, углавном после тога идем на стражу, али да ли је још једна смена била између, нисам сигуран, мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се нешто дешава напољу, пошто то, кажете, педесет, шездесет метара од тог места где Ви стражарите, да ли се нешто дешава у том неком дворишту?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, тада, овај, мислите када сам био на стражи да ли се нешто дешава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, и пре тога и после тога, да ли се нешто дешава?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, само сам, шта сам, нисам тада ништа приметио после тога. Углавном су људи били јако утучени и никакви, били су запањени, једноставно. Ништа нисам приметио што би било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто, шта је било са телима тих људи који су побијени? Кажете, чули сте, побијени људи, шта би са њиховим телима?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Чуо сам да су после бачени у бунар, тако и експлозија. Не могу Вам ја сада тачно рећи, чула се експлозија, да ли су експлозије биле од минирања кућа или од, углавном су се чуле, чула се експлозија, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико после тих пуцњева и тога свега, када се чула та експлозија?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не могу то тачно дефинирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са тог бунара, Ваше оделење узимало воду?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, него одакле сте узимали воду?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Вода се носила сасвим из другог правца, из једне куће, значи када се спусти од те наше куће према потоку доле је била једна кућа где се узимала вода, где је стално текла вода без престанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Радета Малобабића, минера?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Раду Малобабића минера? Знам га, овако као човека, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је те ноћи он долазио у Ваше оделење?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, њега нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви спавали пре него што се десила та пуцњава и то?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, зато што сам, ја ретко када спавам, али овај, дању, али тада смо имали, играли смо фудбал и ја сам сваки дан мало трчао и обилазио и онда сам читао, тако сам се одржавао у тим данима, како да Вам кажем. И онда вероватно ме мало савладало, па сам заспао. Иначе, нисам имао обичај да спавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вас је пробудило, та пуцњава?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Мене је пробудио стражар Малобабић Миле, рекао сам Вам, он ме је пробудио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле Малобабић?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао тај стражар тачно, шта је изговорио?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Рекао је, он је на брзину исто дошао некако, онако успаничен и каже, «покупили су цивиле» и ништа, ко је, шта је и при том је, и каже, «дижи се, буди се». И ја сам се окренуо, подигао се, навукао чизме и тако оно већ чује се рафал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Ви налазите када се чује тај рафал?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Налазим се ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ту?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: У томе, у томе подруму и гледам, овај, видим Кривокућу на телефону, значи командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Кривокућа је звао пре те пуцњаве да ту неко дође да интервенише, је ли?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Каже да, да је он једно, не знам колико времена пре покушавао да добије везу, па да није могао никако да добије везу и да се нико није јављао из команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сутрадан долази командант батаљона Драган Пајић ту или наредних дана?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја га нисам видио тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко долази поводом тог догађаја сутрадан или наредних дана?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, да ли су, не могу то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не могу, не могу се сјетити да ли је неко долазио, знам да су били командир вода, командир чете су дошли сутра, мислим да су они обишли терен, а за ове друге не могу, не могу рећи ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је Ваше сазнање, шта се ту десило?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, слушајте, сазнање, кажем Вам, био сам затечен, али не знам, ево ја не знам шта се десило, само знам да су цивили побијени. Зашто су побијени ево то ми је, овај, нешто што бих стварно желио да знам, јер зато што мислим да ти људи нису никоме сметали и да по мени била би највећа победа тих људи који су били ту да су сачували, да су сачувани ти цивили, да су остали живи, јер то је био мој мото, не знам, јер то су ипак храбри људи који су остали и који нису никога, никоме нису сметали, не знам зашто су побијени, ево зато кажем да сам с тим врло запањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро за Вас је то страшно.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Јесте, ко ће ми вјеровати, а ко неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на шездесет метара од тог места где се то десило били те ноћи.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате да немате баш никаквих сазнања шта је то било, на који начин се десило?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, слушајте да сам био можда у покрету и да сам био напољу вероватно би сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не мислим да ми причате да сте Ви стајали и гледали то убиство.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али вас је ту било једно читаво одељење присутно, била су два стражара напољу и да баш никаквих сазнања немате како и шта се десило, него само.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам, стражари су напољу и у тој линији су кретања и то се и налази у, сад не знам да су горе шетали, али углавном је то подручје онако мало веће где стражари иду, куд они шећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Петар Шкаљац са Вама био у одељењу?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Петар Шкаљац јесте, да Петар Шкаљац је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он такође помиње то што и Ви сад причате и тврди да је у свом исказу који је дао у Карловцу, да је улетео Миле Малобабић стражар ту у одељење и да је рекао да је Пане побио бабе. Да ли сте Ви то чули?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не. Нисам чуо да је рекао да је Пане побио бабе, то нисам чуо, то зашто не бих рекао ако сам чуо, али то нисам чуо, не. Можда касније, не знам да ли је то касније па да ја то нисам регистрирао, не знам да не би то регистрирао. Углавном знам кад је ушао први пут и пробудио то, код тога стојим и то јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вама командир Ђуро Кривокућа прича у вези тога? Шта се то десило, Ви сте ту на положају на шездесет метара од Вас пуцање, убијају се неки људи, а да нико ништа не каже ко уби људе?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Он је и после тога, овај, поново звао, хтео да, рашчишћавао то, шта се догодило, ко је дао наредбу за то и шта је било и ко је, тражио је од команде одговора, међутим одговора није било, нити се неко после тога појављивао конкретно да објасни људима шта се догодило, разумете и како да кажем и о томе се после једноставно није причало, као то је била тема која, не знам, није се, оно, нико није то потенцирао, мислим било би логично да је неко дошао из команде и да је објаснио људима шта се догодило са цивилима који су годину, ја

мислим и по дана били са нама и јели што и ми и тако то је врло, врло глупо и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки војници скупљали цивиле?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Јесам, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули у вези тога?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Чуо сам да су, да су, овај, као неки да су бацали то у бунар је ли, неко је морао то да направи и после сам опет након неког периода, ја не знам да ли је прошло две – три недеље, после је било опет извлачење тих цивила из тога бунара где су неки људи то, је ли, радили и тако дошао је неки човек са стране који је то радио као неки бунарџија, не знам ко је то ишао у бунар и тако извлачио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваше оделење тад било на положају кад је било извлачење тих цивила?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Одељење је било тада на положају и имало је смену али неки су, чини ми се, и остали да, овај, помогну да се то ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да помогну да се извуку ти људи?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули након извлачења из тог бунара куда су та тела, те остатке тела, куда су то отерали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, то нисам чуо, нисам чуо. Као причало се да су негде, да су их камионом негде одвезли, а где не знам, таква је онда била прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви те ноћи видели да је неко долазио у Бански Ковачевац, те ноћи кад се десило то?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, нисам, нисам ни видео нити сам чуо нешто посебно, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сам Вас питала оно да ли сте чули да су неки војници скупљали цивиле, то сам мислила пре него што су убијени ти цивилиа да ли сте чули да су неки војници из чете Малобабићеве скупљали те цивиле?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Знам да је, овај, било, да су причали да су у првом оделењу, значи оделењу које је било истурено још напред, да су одатле људи купили те цивиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војници из тог оделења?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да, да су послати да купе те људе мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули који су то војници?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Знам да су спомињали Милу Вучинића да је ишао, а за друге не знам стварно, Миле Вучинић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има више Мила Вучинића, је ли тај Миле Вучинић од оца Вида или од оца Љубана?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Од оца Љубана, за овог што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Јер овај што је од оца Вида он је био са нама у одељењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Миле Вучинић од оца Љубана је у оном другом одељењу?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, у првом, ја мислим да је у првом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У првом да. То је одељење командира?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја мислим да је то био Малобабић, да ли Сава или, мислим да је он био командир одељења тада. Јер ти су се командири мењали временом па онда не могу, али мислим да је он тада био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај командант батаљона да ли је икад долазио поводом тог догађаја ту?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја то нисам видио. Да ли је долазио можда у другим сменама кад су били други људи, али ја га нисам видио, нити сам чуо нешто у вези тога, иако је нас, како да кажем, интересирало то шта, увек шта се догодило те ноћи и зашто се догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, с обзиром да ни даље није потпуно јасно на шездесет метара од Вас се то дешава, да Ви немате баш никакво сазнање ни ко је долазио, ни шта се десило, не мислим непосредно али бар посредно сазнање да је неко видео ко је бар ту био, ако није видео ко је убио?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, немам. Ја знам да су, стражари кажу да нису видели, причали су да нису видели, а не знам, других сазнања не знам откуд бих и добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имам ја питања. Кажете овај покојни Ђура рашчишћава то с командом тамо, па на телефон.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли рашчишћава у свом одељењу са стражарима? Да ли причу ту, да ли прави, да кажем, неку истрагу? Не мислим службену него јесте ли сазнали, ви сте ту сви у кући је ли?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па је ли сазнајете шта прича он са стражом, ваљда кад треба да рашчисти с командом претходно мора код себе у кући да види шта је било ако га команда пита, команда није ту је ли? Требало би ваљда он да да информацију команди, а не команда њему, прво са терена, ту је био?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да. Не, није ништа са стражарима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Није питао стражаре шта се десило?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, тада није. Они су још остали тада још на, они су тада били још на стражи, мислим да је то било у време кад су они били на стражи. Кад су после дошли не знам, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То кад су дошли, је ли питате Ви те стражаре Ваше колеге?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, питам, они кажу да су видели тамо неко комешање, да су видели неко гурање, да су чули гласове, а да не виде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чије гласове? Војске или цивила, жена?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, и цивила и неких људи које он каже не зна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не кажу ко је дошао? Јесу ли дошла нека кола приватна, службена?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, то нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нико није видео?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, не, то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је послао те људе из првог одељења да купе тела цивила, ко је то организовао јесте ли чули?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не. Нисам. Ко их је послао да купе цивиле?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, тела.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам ко је дошао код њих, ко је био код њих не знам, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ни то не знате?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли сазнали ко је организовао то, кажете извлачење цивила, претходно?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Извлачење цивила.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Пре убијања, пре убиства, да, кажете ти су извлачени, скупљани, пардон.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Покупљани. Ја сам хтео казати извлачење, ја мислим извлачење из бунара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко? Пардон. Не, не, скупљање.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, не знам, не знам. Само то сам начуо да је као Миле Малобабић, не, Миле Вучинић био послат да он купи те људе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро послат то, а ко га шаље? Он сам да се пошаље.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам, не знам, је ли га шаље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Сам одлучује да иде да скупља?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Је ли га шаље командир или га шаље не знам, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко може да га пошаље? Ко је тај ко има власт да га пошаље?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, требо би командир оделења да га пошаље али не знам, или, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А то је Ђура?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам ко је дошао. Не, не, Ђура није командир његовог оделења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је командир?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Саво Малобабић је командир првог оделења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви не знате ко је послао?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли Ви знате Панета Булата тог за кога Вас пита председник већа? Јесте га виђали у то време?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Виђао сам га, после сам га виђао, после тога сам га виђао, рецимо тамо не знам дан-два после тога сам га виђао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И? Јесте ли некад нешто с њим причали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Нисам ништа с њим причао. Ја сам тога човека слабо и познавао зато што он није живео на тим, кажем ја сам дошао, увек сам мењао те безбедњаке, тога Чичу Станка и Пану Булата, они су ваљда били задужени за безбедност, колико сам знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Ваше оделење што је било смештено у тој кући, ако сам Вас добро разумео, било је у подруму те куће?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли цело оделење било у подруму куће?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, углавном, стражари нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, стражари су на стражи, али ви који нисте на стражи из тог оделења, јесте ли сви заједно у тој просторији, у том подруму?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, углавном, да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли са вама и тај командир оделења Петар Кривокућа био у истом том простору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђуро.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ђуро, Ђуро Кривокућа. Ђуро Кривокућа је, да, био ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он имао неку посебну просторију издвојену мало од те ваше просторије где сте ви били у том подруму или сте сви у једном јединственом простору?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, био је, био је у једном овако мало до врата у ћошку, мало онако, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али у истој просторији?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли са Вама у тој истој просторији и у том одељењу био и Петар Шкаљац?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Петар Шкаљац, вероватно био је, да, ту је он исто био, да. Он је члан одељења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Петар Шкаљац је саслушан у својству сведока пред судовима у Хрватској, па је изузев онога што Вам је председник већа предочио шта је рекао, између осталог, у том свом сведочењу, казао да је ту ноћ непосредно пре тог трагичног догађаја, у ту просторију где сте Ви били смештени, дошао Пане Булат наоружан и тако даље и да је разговарао са Ђуром Кривокућом, да су се чак и свађали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја то не знам, ја то не знам. Да ли сам ја тад, нисам, да ли сам тад спавао, али ја то нисам видио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И рекао је да Вам је тад скренута пажња да нико не напушта просторије и да нико не излази нигде. Добро. Јесте ли Ви познавали неке од ових цивила који су страдали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, јесам, познавао сам. Познавао сам ту где смо били стационарани, ту госпођу сад како се беше зове, не знам и често сам виђао ове доле, брачни пар, господин се звао мислим Грга, а госпођи не знам име, зато што нисам ја ишао код њих оно, него сам их виђао кад раде и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли кад били у некој од тих кућа код тих људи?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не код кућа, био сам код кућа али нисам био у кући, али смо знали попричати овако кад идемо, пролазимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли знали каквог су имовног стања ти људи који су остали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Каквог су?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имовног стања ти људи који су остали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, знам, мислим знали смо, онако видимо да имају велике објекте и тако да су људи господари и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали било каквих сазнања лично Ви или да је неко из команде пренео да имате проблема са тим цивилима, да вам они одају положаје тамо на другој страни?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, не. То није било, мислим не, то нико није причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ту ноћ или тај дан обавештени, односно да ли вам је наређено да повећате степен борбене готовости јер се очекује напад са супротне стране?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, уопште није нико ништа спомињао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Изволите, преко суда питања. Само пре него што кренете, је ли било неке речи о дислокацији цивила те ноћи да негде треба да иду, да се преместе?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Нисам за то чуо, нисам обавештен, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Молио бих господина да одговори, да ли се сјећа када сам и у које време сам био код њих на командном месту вода?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекао да је он спавао и да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Дигли су се сви да, молио бих да каже и да понови што сам им рекао у вези чега сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, оптужени ставља примедбу на Ваш исказ, тврди да је био у Вашем одељењу присутан те ноћи, тад.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да, ако може да му помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека само одговори на то.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не знам о томе, ја се тога не сећам и не знам о томе ништа.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Са једне стране је стајао Ђуро Кривокућа, са друге командир вода Џакула Милан.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, ја то, ја те вечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био Џакула Милан командир вода те ноћи?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Те вечери га ја нисам видио.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А на поду је лежао Малобабић Раде и његов помоћник Чеко, минери.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Добро. Идемо даље. Господине, да ли се сећате и мало моје појаве код Вас у команди?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја лично не.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да ли сте ту вечер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко други сећа његове појаве?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Е то не знам, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли из неке приче знате да се он појавио ту ноћ?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не знам. Ја га лично нисам видио и не могу да кажем да сам га видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја мислим да су то већ у претходним изјавама да су потврдили сведоци да су ме видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овај сведок је спавао.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Али добро, он није, он је спавао, јесте. Да ли сте ту вечер видјели Малобабић Саву командира вода који је испред Вас према Банској Селници?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Знам где је био стациониран, то га вече нисам видио.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ниси ни њега видио?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не. Можда током дана да, али навечер не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било позивања телефоном Сава Малобабић, Ђура Кривокућа те ноћи?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ђура Кривокућа, да ли је са неким успоставио контакт, било са Јованом Малобабићем, било са Драганом Пајићем? Немогуће да су све везе баш биле заузете или шта ја знам?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, како је он причао баш тако то је било чудно да су све заузете, али никако није могао да ступи у контакт и он се томе чудио и нервирао се због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један сведок овде, Раде Малобабић, минер, Ви га знате, и Ви сте из Славског Поља, је ли тако?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, знам, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је те ноћи звао телефоном и он из Вашег одељења, да је звао Драгана Паића, да је са њим успоставио везу, да га је добио на телефон и да је овај рекао «немој ти у то да се мешаш»?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нешто Вам није познато?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, није ми познато, али је Кривокућа после исто причао да се неко јавио, да се неко јавио на минут тамо, шта ја знам, и да је рекао да шта, каква је то паника, какву панику правите и да треба као поступати по наређењу, у томе смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле се то неко јавио?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Из команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Батаљона или чете?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да ли из команде или некога, јер то је све било спојено са тим жицама је ли, сад не знам откуд се јавио, не могу то рећи, само реко је неко да је неко бесно одговорио отуда и да је прекинуо везу и да је он поново после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из које команде, ја питам, у Ласињи или из команде чете?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не из чете, мислим тамо из команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Ласиње?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да, тако, јер из чете би оно знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је речено преко телефона да се?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Као да, каква је то паника и какво, шта комплицирате, не знам, у том смислу и овај је затворио слушалицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то разговарао?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То је Кривокућа после причао да се неко јавио и онда је поклопио слушалицу и да је он поново звао али да није добио везу никакву више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Реците ми господине, иза Вас, иза места где се тај случај догодио, која двојица су била на стражи да ли се сјећате?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Иза?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Иза куће, јер има једна кућа у којој сте Ви били, у другој је била кућа..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га то питате за одељење његово, ко је био на стражи?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Јесте, јесте, а одмах у другој кући је била покојна Мара Лесар.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А иза ње Вам је био ров, јесте били на осматрању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли Ви то сада објашњавате, а то што објашњавате и није тако, суд има овде скицу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Мара Лесар није на том подручју, него на сасвим другом крају првог одељења, али добро. Ко је био на стражи сем тог Милета Малобабића кога спомињете из Вашег одељења?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Био је Раде Малобабић, ја мислим да је био с њим на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Они су били у пару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих двојица у пару, да ли саопшти тај Раде Малобабић нешто?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, не конкретно, ја баш с њим нисам имао прилику о томе.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Па како су само њих двојица били, када кажете није била борбена готовост и да не знате о томе ништа, како су њих двојица била на стражи, а обично су увијек били по један на стражи?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, два, увек два. Ми смо имали такав протокол да никад није био један на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули из исказа неких тих стражара да је до десет сати био један на стражи, а после десет удвојена стража.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Мени то није познато, ја знам да је по ноћи увијек било двојица колико се ја сећам, ако сам ја у криву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Знам да су двојица били, дању такорећи није ни држана стража, оно било је, било је одређено човек који је оно мало шетао.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: И ту ноћ Вам нису командири пренели да је борбена готовост појачана, да се очекује напад?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, ја о том, нисам упознат са тим. Можда је то било, можда то није пренешено, али ја нисам упознат с тим.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да ли сте чули за евакуацију са прве линије четворо преосталих цивила који су остали?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не, нисам, рекао бих Вам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А да ли знате, је ли било четворо или више?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Је ли било цивила?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Четворо у Банском Ковачевцу или више?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Колико сам ја упознат, а мислим да је било шесторо.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Шест?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Реците ми, зашто се служите неистином када сам ја храну им ишао у бригаду да обезбедим и речено је четворо од Вашег командира вода и командира чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булат, то је сазнање сведока.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не могу ја.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Али, знате то је линија одговорности и они морају знати на своме подручју колико и шта имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Ви ставите примедбу, а немојте тако зашто се служи лажима, човек има то сазнање, Ви имате друго сазнање.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Јер обмањују Вас као суд, а знају, све знају, јер то су се договорили да говоре и да обмањују суд, а знају тачно, биле су три старије жене и један човек у Банском Ковачевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што смо чули безброј сведока да је било више цивила.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То зато што Вам неће да говоре истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево чули смо данас оштећене који.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: За ово четворо ја не знам, али не знам, ни сада не могу да тврдим да су настрадали, а за остале две сигурно су негде живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још питања за овог сведока?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Па, неће да говори истину, а зна све. Зна и ко је починио та дјела, све зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, реците нам Ви.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Што нам Ви онда не кажете?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Па, ја да Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То је Вама у интересу да нам кажете.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ево га, друго, ево га друооптужени који је обрадио, и његов брат минер који је минирао бунар и крај приче. Ја немам даље шта му казати, сигурно, а зато присутни Марко Мамула и Адам Габрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте кад је био, био је ту Марко, био је ту сведок.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Знате зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су ти сви сведоци које Ви спомињете, зашто не рекосте у лице ако имате сазнање да је неко од њих нешто урадио?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Па, рекао сам у очи и чули сте Марка Мамулу шта и вадио је Марко Мамула из бунара, он је вадио из бунара, он је радио све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да седнете. Реците ми овај стражар Миле Малобабић кога Ви спомињете, он тврди кад је ушао, кад је то чуо пуцњаву, ушао у кућу да обавести Вас командира, каже да сте сви изашли ту на?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Кад је ушао да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ово што сте Ви сад рекли, кад је ушао и каже покупили цивиле пре те и он тврди да је пре пуцњаве ушао и каже покупили цивиле и каже да сте ту сви изашли на то двориште да видите шта се то дешава.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Нисам био напољу ја тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, није Вас занимало шта се дешава?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, нисам, он ме је тад пробудио и тад сам устао и тад кажем Вам прво што видим слику, видим Кривокућу са телефоном који виче на телефон, то је моја прва слика коју ја видим у том подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Раде Малобабић минер, Ви га знате?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Славског Поља.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Тај човек исто тврди да је те ноћи био у Вашем одељењу, да је остао ту да спава, да га је Драган Паић командант батаљона послао ту ноћ да би минирао ту неку кућу и да је након пуцња изашао испред ту и видео и ко стоји поред цивила и шта се дешава.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли Ви то нисте причали са њим?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, није ми то познато да је он видео и шта је видео, стварно ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зар Вас то не занима шта се дешава ту где сте Ви смештени?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Занима ме, али ја Вам кажем да после тога кад сам чуо да цивили, да су цивили побијени, да једноставно не могу после тога ништа регистровати и не могу Вам рећи ништа тачно, зато што сам пао у једну јаку депресију и дан-данас кад то дође и ево сад када то спомињете, ја јако слабо размишљам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никад господине Габрићу не сазнасте шта се десило ту ноћ?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ево, сазнао сам да су људи убијени, да су бачени у бунар, рекао сам Вам, то сам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је долазио ту ноћ?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То не знам, ево то стварно не знам, па то ако је дошао, дошао је с камионом или било чим да је дошао, долази горе у горњу зону, ја то нисам ни видио нисам ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било неких паркираних возила на оном споредном путу, не на оном према Пркосу, него на оном доњем?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, то нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели никакве?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Ђуру Самарцију?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ђуру Самарцију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто родом из Славског Поља, зову га Ђура.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ђуро Самарција, знам, знам, ако је господин рекао Ђоко, знам онда ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га видели или чули да је он те ноћи био ту?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Пане Булат тврди да је те ноћи било ту довожења, одвожења.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили колима, оптужени тврди у својој одбрани да га је те ноћи одвезао после Ђуро Самарција, да је он био ту,

да је долазио у Ваше одељење, да је био у одељењу тамо до Саве Малобабића.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам, до Саве Малобабића можда, али ја то не могу видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошетао до тог одељења, додуше, тамо нешто није улазио?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, то ако бих то рекао, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете да објасните то се дешава, није Бански Ковачевац велико место, неколико кућа и то ноћ и да Ви не знате ко је те ноћи дошао ту.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, ја камион нисам видео. Да ли сам чуо, не могу рећи, не знам, ево не могу рећи то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате оптуженог Радета Вранешевића?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте ни чули ни видели тог човека?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, не знам ја, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето и он прича да је те ноћи био ту, долазио ту у Бански Ковачевац.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ја га нисам видио тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико се тога дешава те ноћи и он био, каже био човек и оптужени Пане Булат и он да је био ту ноћ и Раде Малобабић минер каже био је и он ту и Ђуро Чеко његов колега који је сада.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Ђуру Чеку сам, чини ми се видео, Ђуру Чеку сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте те ноћи?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Да, да, чини ми се да сам га видео, нисам стопосто сигуран, али мислим да сам га видео, а господина нисам видео, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви они причају да су ту ноћ били ту, то је ноћ, значи све се чује, сваки шум претпостављам ноћу и Ви сад не знате ништа од тога, ни ко је био, ни ко је долазио, ништа, само сте били у депресији.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Јесам, то знам сигурно, а ово не могу тврдити ништа, јер бих стварно лагао, да сам видио, а нисам видио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само да Вас питам, јесте се Ви лечили некада од депресије, јесте се обраћали лекару после тога?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, узимао сам неке лекове.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли ишли некад код психијатра након тог догађаја, кад Вас је то погодило?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Нисам, па не знам где бих ишао, тада то, не знам где би тамо и нашао психијатра.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А после?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Нисам, нисам ишао. Узимао сам, јесам ишао код лекара, добио сам неке и за срце.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли имали неке проблеме у памћењу, јесте ли нешто?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Имате ли неке проблеме са заборављањем, са памћењем, меморијом?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, добро, не памтим као пре, али ето памтим, добио сам проблеме, имам са срцем проблеме и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, зато што сте на почетку рекли да после тог догађаја нешто имате те ноћи после, па се не сећате најбоље.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, те ноћи сам био у некој коми, како да Вам кажем, нисам био заинтересиран оно за, уопште за живот.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, и кад сте изашли из те коме је ли Вам се вратило сећање?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Па, онако вратило се, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок Станко Чича безбедњак, знате га?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди долазио ујутру после тог догађаја кад се то десило.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: То знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао до тог бунара, видео тамо делове људских тела и то.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Знам да је долазио тај Станко Чича следеће јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да Ви ниједном не одосте до тог простора да ту нешто видите шта је било?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, нисам ишао, ево нисам ишао. Нисам ишао ни после кад је вађено, ја сам остао на, на цести да будем као на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули нешто од тога, кажете знате да је Станко Чича долазио, да ли сте чули нешто од тога шта се ту дешава, па морало је бити приче ко је, ту су два оделења и да Ви, што могли су доћи неке хрватске снаге, а Ви не знате ко је?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не знам, не знам и не знам о тој борбеној готовости, не знам, нико ме није обавестио, бар мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Не, мислим ништа се није догађало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што сведок има да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете господине Габрићу.

Сведок ПЕТАР ГАБРИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да се читају искази ових Ђерек Андрије и Анке Манце, то су Ђерек Андрија, то је Служба за сведоке Републике Хрватске је послала да има тежих здравствених проблема, тренутно хоспитализован, а за Анку Манце смо чули од њеног сина да је у болници. Тужилац, оптужени?

Странке су сагласне да се прочитају искази сведока оштећених Ђерек Андрије и Анке Манце.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се прочитају искази сведока Андрије Ђерек са записника о саслушању сведока Жупанијског суда у Карловцу од 13. децембра 2000. године и записник о саслушању сведока Анке Манце Жупанијског суда у Карловцу од 13. децембра 2000. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да читамо ово или да кажемо да смо преко документ камере прочитали.

Констатује се да је читање ових докумената извршено преко документ камере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доказних неких предлога? Нико нема.

Странке изјављују да немају нових доказних предлога.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у допуну доказног поступка, а путем видео-конференцијске везе саслушају сведоци Петар Шкаљац и Милан Џакула, па се с тога главни претрес ОДЛАЖЕ, а следећи одређује у дане:

*14. и 15. априла 2009 године,
са почетком у 09 часова и 30 минута*

и то тако што ће:

- 14. априла бити саслушан сведок Петар Шкаљац, а*
- 15. априла сведок Милан Џакула.*

Довршено у 11 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Светозар Бижих. Имамо га у доказном предлогу тужиоца.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА